

יבוא או לא יבוא זאת השאלה

לפני כשנה וחצי נישא איילת מילוא וסמי לוי בחתונה מפוארת במצודת זאב. כל העיניים היו על החתונה ועל שיתוף-החתונה ועל האבא של איילת, שהוא אחיו של רונן מילוא, ועל האמא של איילת, שהיא חסידה הבת של מנחם בגין. וסיפרו שאיילת השתתפה בתחרות מלכת-היופי, וראינו אותה ואת החתן, ושאלו את הקרובים מה כל אחד זתן להם במתנה. וגולת-הכותרת של האירוע היתה השאלה ה"גדולה" יבוא או לא יבוא, הכוונה לסבא המי

אביבה גולדמן
— וכל הקודמת זוכה!

אלה הן רק הראשונות שנרשמו למועדון החדש. ביקשו ממני להודיע שמיספר המקומות מוגבל, וכל הקודמת זוכה.

נפתחה ההרשמה למועדון

לאחר מאלה, או מחוסר ברירה נרשם למועדון שומרי-מישקל. העיקר להיות חבר באיזה מועדון, ולהרגיש חשוב.

בימים אלה מדברים בארץ על הקמת מועדון חדש. מועדון הנשים שהבעלים שלהן ברחו לחו"ל בגלל הסתכנויות פיננסיות. מי שהיא כבר חברה במועדון היא ורדה גיל, אשתו של יורם גיל, מלך האלקטרוניקה, שהסתלק לשווייץ והשאיר כאן את ורדה ואת ילדיהם. לפי הנסיעות של ורדה לשווייץ, כדי לבקר את גיל, אני מבינה שמלבד חובות, האשה והילדים הוא השאיר כאן גם די כסף לכרטיסי טיסה.

שניים שהסתלקו דווקא לבראזיל הם יורי סלנט והגי בליך, בעלי חברת פ.ט.ט. יורי סלנט השאיר כאן רק חובות, כי אשה לא היתה לו. אבל חגי בליך השאיר את אשתו ירדנה, וגם בן ובת נחמדים.

אלישע גולדמן, שברה לניו-יורק, השאיר בית גדול בסביון, אשה, אביבה, שני ילדים וגם קצת נכדים.

יונתן זוכוביצקי השאיר כאן את אשתו אסתר ושלושת ילדיו כשנסע לניו-יורק, אחרי מות יורדו ושותפו מיקי אלבין. יונתן גם השיאיר סוכסוכים גדולים בתוך מישפת-אייזנברג, והרבה צער מכל הצדדים.

עורך-הדין הירושלמי גר רוז, שברה לאוס-טרליה ומשם לשווייץ, השאיר בארץ את אשתו ריקי ואת שלוש בנותיה מהנישואין הראשונים. גם ריקי נוסעת לבקר את בעלה כל חודשיים שלוש, אבל חוזרת מהר כדי שלא להזניח את הילדות.

שימרון פריץ, מבעלי גלידה קווא ביפו, נסע למיאמי והשאיר כאן את אשתו מוזה ואת שלושת ילדיהם. אומרים לי שמזל אינה אוהבת נסיעות לחו"ל, ולא אוהבת בעל שברה, ולכן היא ביקשה גט.

הבונטון בחברת-השפע, מלבד פנטהאוז למעלה והמכונית החדשה למטה, ומלבד שתיים שלוש נסיעות בשנה לחו"ל, זה גם להשתייך לאיזה מועדון.

כל מי שהוא משהו משהו. אז יש כמובן

אסתר זוכוביצקי
מיספר המקומות מוגבל —

מועדון-הגולף בקיסריה, ויש מועדון ברידג', ויש מועדון מוסיקלי, ויש מועדון היסדיהיכון, ויש מועדון-הסקי. ומי שלא יצא לו להשתייך, אף

גונה לא זכתה

כשהייתי בהלוויה של חברתי, גונה רגזאן, הייתי כל-כך אומללה ועצובה, שלא שמתי לב מי היה שם ומי שלא היה. אחרי-כך אמרו לי שגדי קולק, למשל, לא היה, ומאוד התפלאתי על זה. הזכירו עוד שמות של אנשים שלא באו להלוויה, ואף אחד לא הבין איך זה יכול להיות, כי כולם

אורית רגזאן
למה טדי קולק לא בא?

יורעים שגונה היתה אחת הרמויות הדומיננטיות והאהובות בירושלים. עכשיו מסתבר שהיו הרבה מאוד אנשים שלא באו להלוויה, מפני שבאותו היום ממש וגם

יש בעיה בבית-המישפט בתל-אביב

על מה, אתם חושבים, מדברים כולם בבית המישפט בתל-אביב בימים אלה? על מישפטים? על עירעורים? על מישל חרד שפרש? על עורך-דין שהצליח? על עורכת-דין שטענה יפה? מה פיתאום? כל הסיפורים האלה מעניינים את הסבתא של יושבי המיזנון בבית-המישפט. הסיפור שכל אחד מספר לשני הוא שאיה אורני שטיין, כתבת בתי-המישפט של מעריב, נמצאת בהריון.

איה, שהיא באמצע שנות ה-30 שלה, רווקה, הגיעה לפני שבועיים לעבודה, ותיכף התחילו להגיד עליה מאחורי הגב כמה שהיא השמינה. עורך-דין אחד אמר לשני: "למה היא לא שומרת על עצמה קצת?" ועורך-דין אחר אמר: "אולי כדאי להגיד לה שתעשה קצת דיאטה?"

באותה השעה הקליטה הטלוויזיה את התוכנית המיוחדת לכבוד טדי קולק. אחרי יומיים התאספו כל אותם אנשים, שלא היו בהלוויה, והחליטו שהם צריכים למצוא דרך כדי להיפרד מגונה, ולכן הם קבעו לעשות ב-28 ביוני אחרי-הצהרים מיוחד בבית-העירייה, ובו ידברו עליה ויזכרו אותה, ואני בטוחה שגם ישפכו דמעות.

עוד אירוע שאני בטוחה שיהיה טבול ברמעות הוא חתונתה של אורית, בתם של גונה ומוריס רגזאן. החתונה נקבעה כבר לפני חודשים אחדים. חשבו, כמובן, לעשות חתונה גדולה ויפה ושמחה, אבל מה שתהיה זו חתונה קטנה וצנועה, עם קרובי-משפחה בלבד. חתונה זה תמיד דבר שמח, אבל הפעם, בהכירי את הרמויות, אני בטוחה שכולם יכבו על שגונה לא זכתה.

איה אורנישטיין
מי האבא? לא חשוב!

וכך הלאה וכך הלאה. כל זה עד שנכנסה לאולם עורכת-דין ממין נקבה. ההיא הרביצה מבט אחד באיה, ותיכף היא הבינה שאיה פשוט בהריון. אז עורכת-הדין אמרה את זה לשותף שלה, שאמר את זה לשותר, שאמר את זה לעורך-דין אחר, שסיפר על זה לשופט-השלום, שמייד העביר את זה לפקידה, שסיפרה את זה לשני עיתונאים, ותוך שלוש שעות גם אני ידעתי שאיה בהריון. אבל אני, תחת לספר את זה לחברה שלי, פשוט דרינג-דנגני לאיה, ואמרתי לה:

"מזל טוב, איה!"

"תודה!"

"באיזה חודש את?"

"בשישי!"

"ומותר לדעת מי האבא?"

"לא חשוב."

"האבא לא חשוב, או לא חשוב שאני ארע?"

איילת לוי
התרגשות ברחוב צמח

פורסם, שנסגר בביתו ברחוב-צמח, אחרי מל"חמתי-הלבנון, ואף אחד לא ידע אם הוא ייצא מהבית כדי להיות נוכח בחתונה של נכדתו. הסבא לא בא, העיתונאים התפזרו בשקט, היו עוד אי-אלה ידיעות קצרות בעמודים האמצעיים של העיתונים, שאיילת ובעלה הלכו לחיות, כמו חלוצים, באריאל, כדי להפריח את השממה, להביא את הגאולה, להראות דוגמה אישית וכל מיני דברים כאלה. אחרי-כך נהיה שקט גמור, וכולם הפסיקו להתעניין באיילת ובבעל שלה. השבוע פגשתי אותה בתל-אביב, ולה בטן של חודש תשיעי. היא סיפרה לי שהם עזבו את אריאל. הם השכירו את הווילה שלהם שם, ושכרו בית ליד האמא באפקה. סמי עדיין בשרות-חובה, אבל בכל רגע פנוי הוא עובד במפעל-הקיור של אבא של איילת. איילת כבר אינה עובדת, כי היא מחכה ללידת התינוק. אחרי בדיקת האול"טרה-סאונד דווקא רצו להגיד לה אם זה יהיה בן או בת, אבל איילת לא רצתה לשמוע. מה שיבוא, ברוך הבא, היא אמרה.

מרחוב-צמח בירושלים הגיעו ידיעות שהסבא מאוד מתרגש. לא בכל יום נולד לו הבן הראשון, או הנינה הראשונה. מעניין אם הוא יבוא לברית של התינוק/ת.

"אני לא רוצה להגיד."

"הוא נשוי?"

"דווקא לא."

"או למה אתם לא מתחתנים?"

"יש בעיה"

חבל.